

בזורו של מר"ן

רבנו עובדיה יוסף זצוק"ל

משולחנו של מר"ן פאר הדור זצ"ל

כניסה 18:50
ציאה 19:40
זמנים לפי אור החיים הקדוש

דין הנשים בברכת הגומל

באופן כללי ארבעה חייבים בברכת הגומל, ואלו הם: יורדי הים כשיעלו ממנו, והולכי מדברות כשיגיעו לישוב, ומי שהיה חולה ונתרפא, ומי שהיה חבוש בבית האסורים ויצא. וסימן לדבר (לזכרון אלו הארבעה), וכל החיים יודוך סלה. ראשי תיבות, ח'בוש, י'ם, י'סורין, מ'דבר. וחבוש הוא החבוש בבית האסורין ויצא משם, ים אלו יורדי הים באניות ששבו, יסורין הם הייסורים שבאו על החולה שנתרפא, ומדבר אלו הולכי המדברות שבאו אל עיר מושב. נשים, אף הן חייבות בברכת הגומל, שהרי דבר פשוט הוא שאין שום חילוק בין אנשים לנשים, שהכל חייבים להודות לה' על הטוב אשר גמלם. וכן פסק גם הגאון רבי משה פיינשטיין, ועוד. וכתב הרב בעל כנסת הגדולה, (הוא הגאון רבינו חיים בנביגשתי, תלמיד מהרימ"ט, מגדולי האחרונים לפני כארבע מאות שנה), תמה אני על מנהג העולם שנהגו שאין נשים מברכות ברכת הגומל. ויראה לי, שמנהג בטעות הוא, שכיון שברכת הודאה היא זו, מי פטר את הנשים מברכה זו, ואף שצריך לברך בפני עשרה (כמו **שבארנו**), ואין כבודה של אשה לעמוד בפני עשרה אנשים, שכל כבודה בת מלך פנימה, אין טענה זו פוטרת את הנשים מברכה שנתחייבו בה. ועוד שהרי אפשר לאשה שתעמוד בעזרת הנשים ותברך הגומל וישמעו האנשים שבבית הכנסת שלהם. ועל פי זה כתבו כמה פוסקים, שהמנהג הנכון הוא שתלך האשה לבית הכנסת ותבקש על ידי בעלה או שלוחה, להודיע לגבאי בית הכנסת שיאפשרו לה לברך ברכת הגומל בזמן העליה לתורה, ועונים הקהל לברכתה. אך שלא בפני עשרה, כתב מרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל, שמכיון שלדעת מרן השלחן ערוך אין לברך ברכת הגומל אלא בפני עשרה מישראל, אין לברך אלא בפני עשרה, וכאמור. היולדת, אחר שבעה ימים ללידתה, הרי היא ככל חולה שנתרפא שחייב בברכת הגומל, ועל כן כל יולדת צריכה שתברך ברכה זו בפני עשרה מישראל. ורשאת לברך בביתה כאשר יש שם עשרה אנשים, או אם נולד לה בן, תוכל לברך בזמן סעודת ברית המילה, וכן אם נולדה לה בת ועשו לכבודה "זבד הבת" וכדומה, תברך שם, ויענו כל הקהל לברכתה. (ואין לאשה למנוע עצמה מלברך ומלהתפלל ומלקיים את המצוות שלא בזמן טהרתה). דנו הפוסקים אם יש לברך ברכת הגומל בלילה, כי יש אומרים שכיון שהמנהג לברך אחר קריאת התורה, אף לנשים אין לברך בלילה אלא ביום. ומרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל כתב, כי המנהג פשוט אצלנו שנים מברכות ברכת הגומל בליל ברית יצחק (לילה שקודם המילה), שעורכים מסיבה קטנה בבית היולדת לעשרה מישראל המקורבים למשפחה, והאשה נצבת לפניהם ומברכת ברכת הגומל. לפיכך במקום צורך, יש להקל לברך ברכת הגומל אף בלילה.

בימים אלה אנו מצויים בעיצומו של חודש אלול, הוא חודש הרחמים והסליחות, חודש של חשבון נפש, תשובה ומעשים טובים.

בפרשת השבוע נקרא: "כי תצא למלחמה על אויבך, ונתנו ה' אלוך בידך ושבת שבינו". ודרשו רבותינו, "במלחמת היצר דברה תורה", דהיינו המלחמה הפרטית שיש לכל אדם בלבו נגד היצר הרע הבא להכשילו במעשה עברות ובמדות הרעות. ולכן כתבה זאת התורה בלשון יחיד, "כי תצא" ולא בלשון רבים "כי תצאו".

ישנם בני אדם החושבים כי די להם בכך שאינם עושים רע לזולת, וכי אין צורך בקיום המצוות בקום ועשה. על אנשים אלה מובא בספר "אבותינו ספרו לנו" מעשה מאלף מהגאון הרב יוסף הכהן סיסו זצ"ל, סגן ראש הרבנים בתוניס, אודות רב גדול שהגיע לעיר אחת שתושביה לא שמרו תורה ומצוות, וביקש לעמוד על טיבם של אנשי העיר. עמד בככר העיר ושאל את היהודי הראשון שנקרא בדרכו, מה מצב שמירת המצוות ולימוד התורה בעיר? ענה לו היהודי, רבי! השבח לבורא עולם בני העיר יראים ושלמים, אין בהם רוצח ושוודד, גנב או גולן, אין נוכלים ורמאים, אם כל היהודים בעולם היו כמו יהודי העיר הזאת, משיחן של ישראל כבר היה בא! שמחתי בדבריך, ענה לו הרב, אך מה מצב יהודי העיר בשמירת השבת, תפילות, למוד תורה, כשרות, טהרה וחינוך? נבוך הלה וגימגם, למה לקטרך כבוד הרב? דיינו בכך שהם נמנעים מגניבה וגזל וסורים מרע, מה ידרוש הרב מעבר לכך? הבין הרב את רוע המצב וחשב איך ללמד את בני העיר לקח ולפקוח את עיניהם, כי לא די ב"סור מרע" וצריך גם "עשה טוב", בקיום התורה והמצוות. בעודו הולך בדרך, ראה בצד הדרך נבלת חמור מת. פנה למשמשו ובקש ממנו לקנות לו אריג המשמש לתכריכי מתים. לקח הרב את האריג ועטף בו את גניחת החמור, ומיד פנה לשמשו ואמר לו, צא מיד לרחובות העיר והכרז כי נמצא מת מצווה במבואות העיר והכל חייבים לצאת ללוותו, וכי רב גדול יבוא להספיד את המת, וקבורת מת מצווה קודמת לכל דבר, והכל חייבים לבוא להספד, אנשים נשים וטף! תוך שעה קלה נאספו ובאו כל אנשי העיר בהמוניהם לככר בית הכנסת לשמוע את ההספד, כשכולם תמהים, מיהו אותו מת מצווה צדיק שהרב בא לספוד לו? עלה הרב על הבמה ופתח בקול רתת ובבכי, "אחינו בית ישראל, שמעו! כאשר נמצא חלל באדמה ולא נודע מי הכהו, בני העיר מביאים עגלה ערופה ואומרים "ידינו לא שפכו את הדם הזה", קל וחומר כאשר הנפטר כאן היה מיחידי סגולה, מימיו לא סח דברים בטלים, לא דיבר לשון הרע, לא דיבר דברי שקר ורכילות, כל ימיו שרוי היה בתענית דיבור!!! התרגשות עברה בין הקהל. מיהו אותו צדיק שהיה חי בתוכם ולא הכירוהו במשך כל השנים? המשך הרב בהספדו, לא זו בלבד, אלא הנפטר היה מהנעלבים ואינם עולבים, שומעים חרפתם ואינם משיבים, גיוו נתן למכים, וסבל הכל בדומיה, גם בענייני העולם הזה היה פרוש ומסוגף, מימיו לא אכל בשר ולא שתה יין ואלכוהול, מעולם לא ישן על מיטה, מסתפק היה במועט, לא דרש מעבר למה שקיבל, ולמרות שסבל מקור ומרוח, מלבושיו היו מועטים וקרועים, עניו היה מכל הברואים, ראשו היה תמיד למטה! אוי מי ייתן לנו תמורתו?! סיים הרב את ההספד בבכיה. געו העם בבכי מר וקראו בקול, מי הוא זה הצדיק שלא ידענוהו בחייו? מיד נגשו למיטה לראות מיהו הצדיק, ומה גדלת תמיהתם כשראו שזוהי גניחת חמור מת. החלו רוטנים בכעס, צחוק עשה מאיתנו הרב! ענה להם הרב, כל המעלות שהזכרתי, היו בחמור זה, ועם זאת חמור היה וחמור נשאר! ומדוע? כי לא חייב הוא בתורה ובמצוות, היה בו רק סור מרע, אך חסר היה לו חלק ה"עשה טוב" ומותר האדם מן הבהמה אין כי הכל הבל, לבד הנשמה הטהורה שהיא עתידה ליתן דין וחשבון לפני הקדוש ברוך הוא, ונשמה זו זקוקה היא למזון רוחני, שהוא לימוד תורה ושמירת מצוות כראוי! שמעו בני העיר את דבריו, והחלו לאט לאט מתקנים מעשיהם.

רוצים לקבל העלון שלחו בקשה
העלון לעילוי נשמת מור אבי ניסים אלבס בן ברטה ושלמה
העלון לציוליו נשמת מור אבי ניסים אלבס בן ברטה ושלמה

050-6255911

שושנה שלם בת ויקטוריה ידידי איציק הרוש בן חנניה

זיזוק לאליהו

אשרי אדם מצא חכמה ואדם יפיק רבונה מסליגה
להצלחת אשת חיל שלי היקרה
הבן והבנות למשפחת אלבס

כי תצא | אלול | תש"פ

מפטיריין - רוני עקרה

"אני? דודי! דודי לי!"

החיזוק השבועי

הרב אליהו רבי שליט"א ראש כולל "עטרת חכמים" חולון

לשון הרע

לא מדבר אליו

החפץ חיים
רבי ישראל
מאיר הכהן
זצוק"ל

התרת נדרים וקללות. אוהו, כמה שאנשים אוהבים את היום הזה. כמה שהם אוהבים להתכנס בבתי הכנסיות ולשמוע את התרת הקללות והנדרים.

אבל שימו לב טוב מורי ורבותי!

אותו נדר ואותה קללה הם הדברים שאנחנו המתנו על עצמנו, כלומר, לעולם נדר לא נוצר מאליו, מעולם אין קללה שנוצרת מאליה.

בכדי שתהיה קללה צריך שמישהו יקלל אותה, בכדי שיהיה נדר צריך שמישהו ינדור אותו.

רבותינו כותבים בגמרא הקדושה (שבת לב ע"ב), שהאסונות הגדולים ביותר שבאים על האדם הם בעוון נדרים ושבועות!

ברגע של קלות דעת, ברגע של ניסיון לשכנע בענייני מסחר או אפילו סתם בדברים בטלים, האדם פולט חס ושלום וחס וחלילה את המילים: "אני נשבע לך", "נודר", או שאר ביטויים אחרים כמו: "באמונה", "באמא" או בכל מיני קרובי משפחה אוהבים או אחרים.

שימו לב טוב מורי ורבותי! הפסוק (משלי כו, ב) אומר: "קללת חנם לו תבא" ושימו לב שזה נכתב ונקרא שלא באותה צורה, כתוב 'לו' ונקרא 'לא', כי בדיוק כמו שקללת חנם לו תבא - כאשר אדם מקלל את חברו, כך בדיוק קללת חנם לא תבא על המקולל, והיא תחזור לאותו אדם שמקלל.

מי שמרגיל את הפה שלו לנדרים ושבועות, מי שמרגיל את הפה שלו לדבר בקללות, הוא מזיק אך ורק לעצמו! אין משהו שיכול לגרום לאדם אסון יותר מאשר האדם בעצמו, אין מישהו שיכול לגרום לך רע יותר מאשר אתה בעצמך.

"שמר פיו ולשונו שמר מצרות נפשו" (שם כא, כג), זה נאמר גם על לשון הרע, על שמירת הלשון, אבל בראש ובראשונה זה נאמר על נדרים, שבועות וקללות. שומרים את הפה, דואגים לחיים האמיתיים חוזים לאיכות חיים בדיוק אבל בדיוק כמו שהיינו מאחלים לעצמנו.

וברוכים תהיו!

הלכות לשון הרע, כלל ד', סעיף ג'
הדין זה של לדון לכף זכות מתחלק לכמה

פרטים. אם הוא איש בינוני שדרכו להישמר מחטא אבל לפעמים נכשל, אם אפשר לתלות שעשה את העבירה בלי כוונה, או שחשב שזו חומרה בעלמא, בכזה מקרה אפילו אם ראו אותו כמה פעמים עובר על האיסור, אסור לספר עליו, ואסור לשנוא אותו ומצווה לדון אותו לכף זכות לפי כמה פוסקים.

הלכות לשון הרע, כלל ד', סעיף ד'

אבל אם מדובר בעבירה חמורה, כמו עריות ואכילת דברים אסורים, שכל יהודי יודע בוודאות שהם אסורים, אז תלוי באיזה איש הוא. אם הוא איש בינוני שבדרך כלל אינו נכשל בחטא ורק פעם אחת נכשל בסתר, תולים שכנראה חזר בתשובה ואסור לספר. רק צריך להוכיח אותו בינו לבין עצמו כדי שלא יחטא שוב. ואם הוא תלמיד חכם - אסור אפילו לחשוב עליו שעשה רע, כי וודאי עשה תשובה כמו שאמרו חז"ל "אם ראית תלמיד חכם שעבר עבירה בלילה, אל תהרהר עליו ביום, שוודאי עשה תשובה".

הדפסת, הפצת, זכית בזיכוי הרבים

רוצים לקבל העלון
שלחו בקשה WhatsApp
050-6255911

העלון לרפואת חולי ישראל
ובכללן לרפואת שלום בן לאה

העלון לעילוי נשמתם של מור אבי היקר
ניסים אלבס בן ברטה ושלמה וחמי משה
חכמון בן רינה